

kaldelige Fuldmagter, er det fundet ufor-
nødent at udtale, se Bemærkningen oven-
for Sp. 2710.

§ 18.

Som i Bemærkningerne til § 17 an-
tydet vil den Fuldmagtsgiver, der har over-
givet Fuldmægtigen en skriftlig Fuldmagt,
kunne komme i en uheldig Stilling, naar
Fuldmagten ikke kan faas tilbage fra
Fuldmægtigen, og navnlig naar denne
enten ligefrem nægter at tilbagelevere
Fuldmagten eller i saa Henseende holder
Fuldmagtsgiveren hen med Udflygter, f. Eks.
med den Paastand, at Fuldmagten er
bleven borte. Naar Fuldmagten kun er
rettet til nogle faa bestemte Personer,
kan Fuldmagtsgiveren vel benytte den i
Udkastets § 13, 2det Stykke anviste Ud-
vej at sende særskilt Erklæring om Til-
bagekaldelsen til hver enkelt af de paa-
gældende Personer. Er derimod Fuldmag-
ten beregnet paa en større mere ubestemt
Kreds, vil han ikke kunne benytte denne
Fremgangsmaade. Efter gældende Ret vil
han i saa Fald staa temmelig hjælpeløs,
idet en Bekendtgørelse i Bladene ikke vil
have nogen Betydning overfor en godtro-
ende Tredjemand. Han kan ganske vist
sagsøge Fuldmægtigen til at udlevere Fuld-
magten, og han kan prøve ved Fogedens
Bistand at faa den udleveret ved en Ind-
sættelsesforretning; men dels vil navnlig
den første Fremgangsmaade let tage megen
Tid, dels er det ingenlunde sikkert, at Fuld-
magtsgiveren vil opnaa det ønskede Re-
sultat, navnlig naar Fuldmægtigen skjuler
Fuldmagten og paastaar, at den er bleven
borte.

For at bøde paa de angivne Ulemper
har man i Lighed med, hvad der allerede
er gældende Ret i Tyskland, se den tyske
borgerlige Lovbog § 176 og paatænkt ind-
ført i Ungarn, se det ungarske Udkast
§§ 1021 og 1022, ved Udkastets § 18 aab-
net en Adgang til at faa saadanne Fuld-
magter, som omtales i § 17, erklæret uvirk-
somme, naar Fuldmagtsgiveren gør det
antageligt, at Fuldmagten er forkommet
eller af anden Grund ikke kan erholdes

tilbage inden rimelig Tid. Fuldmagtsgive-
rens blotte Paastand om, at Fuldmagten
ikke kan faas tilbage fra Fuldmægtigen,
bør ikke være nok til at indrømme ham
en ekstraordinær Adgang til at faa Fuld-
magten sat ud af Kraft; Tredjemand bør
normalt kunne stole paa, at den skriftlige
Fuldmagt er gyldig, saalænge den ikke er
leveret tilbage eller tilintetgjort. Paa den
anden Side vilde det være altfor strengt
at kræve, at Fuldmagtsgiveren skulde føre
fuldt Bevis for, at Fuldmagten ikke kan
faas tilbage; et saadant Bevis vilde i mange
Tilfælde slet ikke kunne føres. Man har
derfor ment, at det var tilstrækkeligt, at
Fuldmagtsgiveren gjorde det antageligt, at
Fuldmagten ikke kan faas tilbage, og da
Fuldmagtsgiveren ofte vil være udsat for
store Ulemper og Tab, selv om der maatte
være Udsigt til, at det tilsidst vilde kunne
lykkes at faa den modvillige Fuldmægtig
til at udlevere Fuldmagten, har man end-
videre i det danske og norske Udkast udtalt,
at det er tilstrækkeligt, at det er gjort
antageligt, at Fuldmagten ikke kan faas
tilbage inden rimelig Tid. Hvad der skal
forstaas ved rimelig Tid, maa bero paa de
konkrete Forhold og afgøres af den i Pa-
ragrafens 2det Stykke omtalte Ret under
behørig Hensyntagen til den Risiko, Fuld-
magtsgiveren løber ved Fuldmagtens fort-
satte Eksistens. Det maa naturligvis være
en Forudsætning for, at Reglen i § 18 kan
komme til Anvendelse, at den paagældende
Fuldmagt overhovedet er genkaldelig; de
i Bemærkningerne til § 13 omtalte uigen-
kaldelige Fuldmagter kunne ikke erklæres
uvirksomme.

Den Fremgangsmaade, Fuldmagtsgive-
ren har at følge for at faa Fuldmagten
erklæret uvirksom, er nærmere angivet i
§ 18, 2det Stykke. Reglerne herom ere
noget forskellige i de tre Udkast som Følge
af Forskellighederne i de tre Landes pro-
cessuelle Regler og i deres dømmende og
administrative Myndigheders Organisation.
I det følgende skal derfor paa dette Punkt
kun det danske Udkasts Regler omtales.

Begæring om at faa Fuldmagten erklæ-
ret uvirksom skal indgives til den almindelige